

[Jens Peter Jensen.]

mere kapital ved, at man flytter pengene fra nogle borgere via statskassen til nogle andre borgere. Det er en politisk dirigeret omflytning af kapital, som vi ikke kan tiltræde. Hvad denne side af sagen angår, repræsenterer forslaget jo samme Ebberrød Bank-filosofi som forslaget fra regeringen om dannelse af en statslig boligfond, ved at man overfører obligationer fra Nationalbanken og bruger renteafløst til finansieringsopgaver.

Så sent som i dag har vi oplevet et andet mærkeligt udslag af socialistisk erhvervs-politik, nemlig attentatet på afskrivningsreglerne, der betyder, at erhvervslivet tappes for kapital, alt imedens det socialistiske flertal hykler en bekymring for kapitalbehovet i erhvervslivet. Som et liberalt parti kan venstre naturligvis ikke medvirke til en beslutning, der i almindelighed åbner vejen for statslig investering i og indflydelse på erhvervslivets virksomheder. Vi har heller ingen tro på, at et statsligt rationaliseringsinstitut skulle være bedre egnet til at vurdere vilkårene for erhvervsudøvelsen end de mennesker, der har sat deres kapital, deres arbejdsindsats og erfaring ind i virksomhederne.

Forslagsstillerne siger, at det ikke er meningen, at staten skal overtage virksomheder blot for at holde beskæftigelsen i gang. Jeg føler mig overbevist om, at der ikke hos det socialistiske flertal vil være det fornødne politiske mod til at lukke en stor arbejdsplads, selv om alle økonomiske motiver taler derfor. Vi har jo set adskiligt politisk postyr, når der har været tale om at indskrænke eller afvikle større arbejdspladser. Den højtærede handelsministers bemærkninger her i dag tyder jo på, at vi er flere, der har denne opfattelse.

Forslagsstillerne ønsker, at de i virksomheden beskæftigede får indflydelse på lige fod med aktionærerne i et aktieselskab. Må jeg spørge: hvad mener man egentlig med „på lige fod“? De beskæftigede har ikke bidraget med kapital. De har bidraget med deres arbejdskraft, som aflønnes efter aftale, og lønnen forfalder, selv om virksomheden giver tab. Mener forslagsstillerne, at de beskæftigede på lige fod med investorerne skal deltage i tab? Ellers er der jo

ikke tale om noget „på lige fod“. Hvis parterne på arbejdsmarkedet kan enes om en frivillig udbygning af samarbejdsudvalgs-systemet, ja, så har vi naturligvis intet imod det, og det er vel nærmest noget i den retning, den højtærede økonomiminister var inde på i sine bemærkninger om de overvejelser, der finder sted inden for LO.

Jeg synes, at forslaget er i slettest tænkelig overensstemmelse med de behov, der er for at styrke dansk erhvervsliv, så det kan blive vel forberedt på indtræden i et større europæisk fællesskab. Men SF er jo også imod dansk indtræden i fællesmarkedet, og set ud fra den synsvinkel er forslaget naturligvis logisk — ellers ikke.

Da jeg allerede har nævnt, at forslaget efter vor opfattelse er grundlovsstridigt, vil jeg på venstres vegne henstille, at folketinget afviser at lade forslaget komme til anden behandling. Den høje fungerende formand kan måske finde et mere hensigtsmæssigt tidspunkt at træffe denne afgørelse på end just i øjeblikket.

Haunstrup Clemmensen: Der kan naturligvis ikke i det høje ting være nogen som helst tvivl om, at målet for den økonomiske politik først og fremmest må være den fulde beskæftigelse og dernæst at søge at sikre den økonomiske vækst. Det er en målsætning, som socialistisk folkeparti ingenlunde har patent på, men som der er bred enighed om i den danske befolkning. Arbejdsløsheden er så stor en menneskelig og samfundsmæssig ulykke, at intet ansvarsbevidst menneske vil tage ansvar for blot at sidde med hænderne i skødet og lade en arbejdsløshed udvikle sig, og det er helt naturligt, at ikke mindst særlig store arbejdspladseres vanskeligheder og kriser påkalder sig en ganske overvejende interesse.

Men det er lige så nødvendigt at tilføje, at når også økonomisk vækst må være målet for den økonomiske politik, så kan man ikke uden videre blot sætte hinanden til at grave huller på Marsmarken, som man gjorde det i tidligere århundreder i Frankrig. Man kan ikke uden videre gå ud fra, at enhver arbejdsplads, der kommer i økonomiske vanskeligheder, kan reddes. Det er også fra forslagsstillerne side såvel i bemærkningerne som i fremsættelsen erkendt, at